

Zomeravonturen

Voorafgaand aan een tijd dat een heerlijk zonnetje in een koperen ploert dreigde te veranderen, dat visioenen van rondtrekkende kamelen in schier onafzienbare zandwoestijnen tussen Amsterdam en Wijster telgangden, liepen wij hier tegen een mooi, welhaast verrukkelijk avontuur aan.

Wat in Drenthe nog niet eerder was voorgekomen; waar wij op onze knieën bijzaten; waar wij over telefoneerden en mailden; waarop wij bezoekers met camera's ontvingen... Nou ja, U begrijpt het al, opzienbarend, nog nooit eerder vertoond.

Wat was nou het geval? In het vroegere voorjaar moet er bij ons in de moestuin een meisje Koninginnenpage langs zijn geweest. Haar eitjes op de Venkel, de Peterselie en de Ruit hebben achtergelaten en weer stilletjes verdwenen. Wisten wij veel. We gingen door alsof er niets gebeurd was. We hielden er ook geen rekening mee. Het was uiteindelijk nog nooit eerder gebeurd, voor zover wij wisten.

Echter op drie mei ontdekten we, zoals gezegd op de Venkel, Peterselie en de Ruit tien rupsen van hare Koninklijke Hoogheid. We hebben er onmiddellijk rekken met gaas en vitrage omheen gezet. We keken elke dag hoe het jonge spul de blaadjes oppeuzelde en groeide. We sloegen er de boeken op na en lazen dat zij Papilio machaon heet en dat het de spectaculairste vlinder van Nederland is en qua schoonheid makkelijk kan concurreren met tropische vlinders. Ook dat onze ontdekking pas twee maal eerder in Drenthe had plaatsgevonden, althans! was waargenomen. We weten natuurlijk allemaal dat we niet altijd alles hoeven te zien om te weten dat ze bestaan. Sterker nog: het is juist een heerlijk gevoel om zelfs met je ogen op spleetjes, 'n grasspriet in je mond, desnoods languit in de hangmat al het gedoe om je heen zeker te weten en zelfs op een geheimzinnige manier aan den lijve te ervaren. Om al dat leven, in een snelle Boomvalk tot en met een kleurig Weeskind (is een nachtvlinder) ,om je heen te weten.

Maar even terug naar het kroost van Hare Majesteit: enige dagen later ging een van die rupsen een beetje apart van de anderen op een grasstengel zitten. Had geen trek meer en veranderde langzaam in een pop. Heel mooi, met een spandraad om haar lijf en de stengel, werd ze langzaam zachtgroenig.

En nu maar wachten. Elke dag kijken. Er kwam koelte, er kwam regen... Op zesentwintig mei, het was een

lekker warme dag, kwam er een jonge verse Page op de wereld in Wijster. We hadden al zo'n idee, want we zagen de kleuren van de vleugels al een beetje door de cocon heenschijnen. Eenmaal uitgeslopen, vouwde hij of zij langzaam de vleugels en droogde nog langzamer op. Steeds draaide ze naar de zon toe. Als er een streepje schaduw over haar heenviel zocht ze een ander plekje op. Toen eenmaal de zonsondergang naderde klapte ze haar vleugels dicht en werd ze als het ware onzichtbaar in al haar praal. We wisten waar ze zat en konden haar nog wel zien zitten, maar toch leek ze als van de aardbodem verdwenen. De volgende ochtend snel naar haar toe. En ja, ze zat nog net zoals we haar hadden achtergelaten. Zo gauw de zon over haar plekje heenviel spreidde ze haar vleugels uit en nam zij een zonnebad. Haar eerste vlucht, zo'n anderhalve meter, was naar een bloeiende klaverbloem waar ze de nectar met haar lange zuignuit tot zich nam. Met andere woorden: een lekker ontbijtje is nooit weg. We bleven bij haar en maakte de eerste vlucht mee van zo'n meter of tien. Daarna de grote vlucht, hoog over de bomen, de wijde wereld in. We hebben haar, of hem uitgezwaaid. Teruggezien hebben we de Page niet maar het avontuur was een prachtige belevenis. En dat in Wijster. Groeten uit 't veld, Kees.

Wist U dat U op de site van onze krant dit allemaal in kleur kunt bewonderen.

Al deze foto's zijn door ons zelf gemaakt. Wat een kleuren, wat een tekening.

*En dan die kleuren...
Dat haast breekbare. dat kleine.
dat volmaakte...*

